

Àrnica je neofolkové duo z Iberského poloostrova, znovuobjevující, tvořící a hrající hudbu inspirovanou původními tradicemi oblasti. Zaměřují se na místní a rituální instrumentaci, což posluchač shledá v jedinečně perkusní instrumentaci. Hudba Àrnica je v souladu s duchem, stejně jako s jejich starověkou minulostí a úsiluje pozvednout Tradici na náležité místo v jejich vlastní moderní přítomnosti. Nerevoltují proti světu kolem sebe, spíše se jej snaží změnit zevnitř a nechávají svou hudbu pronikat vně a připomínat spolu-Ibeřanům jejich kořeny. Àrnica, která vydávala mj. u **Pesanta Urfolk**, **Ahnstern** a **Fronte Nordico**, se už téměř desetiletí zdokonaluje a trvale zůstává jedním z nejopravdovějších a nejupřímnějších projektů svého druhu. Yannis H. měl to štěstí pořádit a zaznamenat rozhovor se spoluzakladatelem projektu Carlesem J.

Àrnica

Heathen Harvest: Rád bych začal otázkou na vznik Àrnica. Jaké cesty vás dovedly ke vzniku skupiny?

Carles J.: Àrnica vznikla v roce 2001 jako projekt jednoho muže coby reakce na nezbytnost sebevyjádření a ve stejné míře jako odpověď na volání Kořenů. Projekt Àrnica se silně opírá o naše vlastní kořeny, původ, legendy a starověkou historii, která se stala mýtem kvůli pisatelům světových dějin, tedy tvůrcům „oficiální historie“, vedoucích společnost k unifikovanému myšlení a duchu. Pokoušíme se rozbít tuto hloupou jednotící myšlenku, onu ideu „oficiální“ verze všeho. Chceme znovu nalézt své Kořeny, abychom vypěstovali silný a zdravý strom, který bude živit naše duše a naši krev.

HH: Jaký význam pro vás má rostlina arnika?

CJ: Arniku najdete až ve výškách nad dva kilometry. Přežívá v nejdrsnějších představitelných podmínkách. Kromě toho se odnepaměti využívá pro výrobu mastí na podlitiny nebo pohmožděné svaly. Když ale vypijete nálev nebo šnaps, je dosti jedovatá. Ta dualita se nám opravdu líbí. Kytka, která může uzdravit i zabít. Hudba, která může uzdravit i zabít.

HH: Àrnica se v první řadě zaměřuje na keltiberskou tradici. Co vás na ní nejvíce fascinuje?

CJ: Všechno. Naneštěstí se dnes u nás nikdo o vlastní kořeny nezajímá. Ve školách běží hodiny dějepisu podle osnovy: doba kamenná, Římané, Franco a demokracie. To je vše. Naštěstí v posledních desetiletích dochází k určitému posunu a znovu tak objevujeme naše keltiberské kořeny. Dovídáme se nové věci, díky nimž jsme na tuto civilizaci stále hrdější.

Snažíme se pozvednout naši bohužel dlouho zapomenutou kulturu. Jedním z hlavních motivů je kontakt s přírodou v životě i ve smrti. Děti by v rámci rituálu dospělosti měly strávit sedm dní a nocí v lese a horách, odkázány samy na sebe. Dřív se tomu říkalo Dlouhé noci. Když dítě zkouškou projde, stává se členem kmene. Pokud zemřelo předtím, než dokončilo rituál, bylo pohřbeno uvnitř rodinného domu, jelikož nepatřilo kmeni, ale rodině.

Àrnica

HH: Život v moderní evropské zemi lze pokládat za překážku skutečnému prožívání jejich tradic. Omezuje se spojení Tradice a Àrnica na literární zdroje nebo se vám nějak povedlo uvést alespoň její část v život?

CJ: Àrnica prožíváme jako realitu! Oba dva doma vykonáváme vlastní rituály, tradice a oslavy. Čas od času slavíme venku s dalšími lidmi a snažíme se staré slavnosti rozšířit. Nežijeme před 2 100 lety, a tak nemůžeme hodovat ani žít jako Keltiberové. Máme teplou vodu, internet a mobily. Přesto mi přijde život v našich časech podivný. Jaký má smysl? Zkuste žít pravdivě a být k sobě upřímní v čase, v němž žijete. Další věcí je žít dnes v nadbytku. Nebudeme otroky technologie či moderního způsobu života.

HH: Vlci, divocí kanci, supi, posvátní býci a další zvířata si našla cestu do vašich textů i výtvarné tvorby. Jak vás zvířecí říše inspirovala?

CJ: Zvířata hrají v Àrnica aktivní a klíčovou roli. Nejen proto, že se nacházejí v textech a ilustracích, ale i proto, že jejich zvuky využíváme v hudbě. Polní zvukové záznamy jsou pro nás velice důležité, a když hrajeme písničku o zvířeti, zpravidla si je nahrajeme. Proto jsou aktivní součástí hudby.

Když hrajeme, jsou přítomna i v podobě kostí, lebek (naše masky jsou z lebek divokých kanců), rohů, peří a kožešin (buben máme potažen liščí kůží).

Mimo skupinu mámě to štěstí potkávat se s nimi i v každodenním životě, jelikož žijeme na venkově. Takže jsou trvale přítomné.

HH: Využívání tradičních nástrojů se v rámci širší neofolkové scény zpravidla

omezuje na přidání jistého „nádechu“ starobylosti. Àrnica však postupuje opačně a silně na ně spoléhá. Jak důležité jsou pro vaše poselství?

CJ: Naše nástroje dokonale odráží našeho ducha. Používáme nástroje z mnoha míst Iberského poloostrova. Dudy z Katalánska, bubny z Aragonu atd. Dokonce i námi užívané kosti a kameny mají svůj vlastní příběh. Kosti pocházejí ze supích hnízd a kameny z několik *castros* (keltiberské vesnice), včetně Numancie. Je pro nás důležité vědět, odkud pocházejí nástroje a prvky, které používáme. V závislosti na svém původu mají svou vlastní osobnost a hlas.

Každá oběť si žádá vlastních nástrojů a jazyka. Musíme vnímat jen to a proud hudby a textu.

HH: Ať už ve studiu nebo naživo jste spolupracovali s mnoha dalšími umělci. Za všechny jmenujme Demian Recio (Ò Paradis), Gerhard Halstatt (Allerseelen), Andrew King, Jay Kokopeli (Traum'er Leben), a Sturmpercht. Jak vás ovlivnili a jsou nějaké plány na spolupráci v blízké budoucnosti?

CJ: Spolupráce jsou pro nás slavnostmi. Jde o setkání se spřízněnými dušemi, lidmi kráčeujícími po stejné Stezce. Každá skupina má vlastní styl, ale v konečném důsledku takřka totožné poselství. Díky každé ze spoluprací jsme lepší, moudřejší a vděční.

Momentálně nahráváme s portugalskou skupinou Urze de Lume a španělským projektem – člověkem, vystupujícím pod jménem Neonymus. Byla to nabídka ke spolupráci, jejíž výsledek bude součástí velice speciální 7' desky. Snad to stihneme před letošním letním slunovratem, a bude moci zaznít na oslavě během festivalu Raíz Ibérica.

Máme přichystány i nějaké další společné věci, ale nechte se překvapit!

HH: Děkuji za váš čas i tyto cenné odpovědi! Chtěl byste na závěr tohoto rozhovoru ještě něco dodat?

CJ: Ať přijdou deště. Ať slunce svítí, zatímco my budeme hledat to, co kdysi bylo – to by totiž mělo být a znovu bude. Děkuji, Yannisi.

Rozhovor *Walking towards the Sun* vyšel na stránkách *Heathen Harvest*.